

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE
PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van
«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

Misdadige dienstboden

De meid Margareta Diblanc, van Belgische oorsprong, was in dienst van mevr. Riel, moeder van een toneelspeelster verbonden aan de Comédie Française en wonende te Londen.

Op 7 April 1872, een Zondag, omstreeks het middaguur, wierp zij zich op haar meesteres en greep haar met zoveel geweld bij de keel dat de ongelukkige vrouw op slag stierf. De misdadigster bond een strop om de hals van haar slachtoffer en sleepte het lijk langs een trap met twintig treden. Dan opende zij een ingemetselde kast en sloot er het stoffelijk overschot van mevr. Riel in op.

Na het geld en de juwelen te hebben genomen begaf Margareta Diblanc zich naar Parijs.

Druscovich en Pay, twee « chercheurs », bijgestaan door de inspecteur der veiligheid Raviart, hielden de misdadigster te Saint Denis aan en daar zij gewoonlijk gewapend was, deelde Druscovich die bijzonderheid aan Raviart mede, welke antwoordde :

— Heeft geen belang, daaraan storen wij ons niet.

Druscovich vervolgde :

— Gedeed worden is niet van het hoogste belang, maar de Engelse politie moet de misdadigster levend vangen.

Voor de uitlevering van Margareta Diblanc rezen grote moeilijkheden op. Inderdaad, wij zegden het reeds, zij werd in Frankrijk aangehouden voor een misdaad te Londen gepleegd.

Ingevolge de bepalingen van de Franse wetgeving kon de misdadigster enkel tot aan de Belgische grens gebracht worden en uitgeleverd aan de rechterlijke overheden van België. Maar dezen konden de uitlevering aan het Engels gerecht toestaan.

Zulks geschiedde.

De dienstmeid Diblanc werd op 14 Juni 1872 veroordeeld tot de strop. Op 1 Juli daaropvolgend zette de koningin die doodstraf in eeuwigdurende dwangarbeid om.

Laat mij thans de dramatische misdaad herinneren, waaraan een andere Belgische onderdaan, de dienstknecht Lathouwers, zich schuldig maakte.

Die misdaad doet mij onwillekeurig terug denken aan een melodramatisch getint toneelstuk « De Greep » door Sartène, waarin Louis Bouwmeester in Holland en Staf Breers bij ons, sterk ge-

kleurd, het personage belichaamden van een machteloze, volledig van de spraak beroofde grijsaard.

De kamerknecht Lathouwers was 25 jaar oud toen hij mevr. Lombard onder de ogen van haar echtgenoot doodde. Die echtgenoot was lam en in een zetel gekluisterd. Buitendien kon hij geen woord uitbrengen. Machteloos, moest hij de misdaad zien bedrijven.

De booswicht, eens zijn misdaad begaan, ging vóór de ongelukkige man staan, kruiste de armen en daagde hem toen met de ironische woorden uit :

— Wat zegt ge daarvan, meneer ?

**

Een andere kamerdienaar, de twee-en-twintig-jarige Charles Marchandon, wurgde in de nacht van 15 op 16 April 1885 mevr. Cornet, echtgenote van een rijke nijveraar.

Hij was de vorige dag bij haar in dienst getreden.

Toen de politiekommissaris Kuehn kennis kreeg van die vuige misdaad, riep hij uit :

— Die misdaad ? Dat is een Marchandon, ditmaal heeft hij gedood om te stelen.

Behendige opsporingen hadden tot gevolg, dat Marchandon spoedig aangehouden werd. De hoofdinspecteur Gaillarde slaagde er in hem te Compiègne te vatten.

Op 10 Augustus werd hij onthoofd.

In verband met die misdaad gaf de Parijse rechter Bouniceau-Gesmon een studie uit, rijk aan bijzonderheden : « Dienstboden en Meesters ».

In Frankrijk, zo deelt ons die magistraat mede, verdienen 2.339.000 lieden hun brood als dienstboden ; anderhalf millioen er van zijn vrouwen. Die dienstboden spelen een grote rol in het familieleven en oefenen een niet te onderschatten invloed uit op de eerste opvoeding van de kinderen.

**

De nietswaardige Albert en het meisje van lichte zeden vermoordden en bestalen hun weldoenster de vier-en-zestig-jarige be-waakster van het puin der Tour Malakoff.

Gebouwd in 1855 aan de poorten van Parijs door Chauvelot, een rijkgeworden spijshuishouder uit de Rue Dauphine, was hij door de Duitsers in 1871 gebombardeerd geweest. Sindsdien werd er 's Zondags gedanst.

Albert en zijn vriendin mochten er de nacht doorbrengen in een vertrek gelegen dicht bij de slaapkamer van hun weldoenster.

Op 24 Augustus 1876 verdween de vrouw Peltier. Vier dagen nadien vond men haar lijk in een diepe put. Haar echtgenoot stelde vast dat haar oorbellen, haar ringen en haar uurwerk gestolen waren.

Gedurende tien volle maanden zocht de politie Albert en zijn vriendin op, maar te vergeefs. De rechter stond op het punt de zaak als onopgeklaard terzijde te leggen, toen Albert zich vrijwillig gevangen gaf. Hij wou zich op zijn vriendin wreken, die hem verlaten had om een ander vriend te volgen.

Daarop werd de jonge vrouw aangehouden. Op 27 September 1877 werd Albert ter dood veroordeeld en zijn meisje tot eeuwigdurende dwangarbeid.

Op 25 October 1877 rolde het hoofd van Albert op het schavot.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Jan, vroeg Polfriet, wat drommels gaat gij nu verrichten ? Zijt gij onpasselijk en is dat een geneesmiddel, dat gij gebruiken wilt ?

— In 't geheel niet, mijnheer, het is een middel om uw wezens-trekken te veranderen.

— En moet ik dat innemen ?

— O, neen, gij behoeft, enkel deze avond, vooraleer gij slapen gaat, u met dit vocht driemaal het gelaat en de handen te wassen.

— Maar zal dit vocht aan het aangezicht niet nadelig zijn ?

— In 't geheel niet, mijnheer.

— 't Is maar dat ik van ongeduld brand, om morgen een bezoek af te leggen bij mijnheer van Heverboom, om hem te spreken over het kind van mijn meester. Jan, is het onmogelijk geweest de vader te redden, we zullen toch dat arm weeskind niet verlaten.

— Zeker niet, mijnheer, maar...

— Wat belieft er u, Jan ?

— In uw plaats zou ik bij mijnheer van Heverboom niet gaan.

— En waarom niet ?

— Mijnheer, is 't kindje dood, dan is er weinig belang bij de heer van Heverboom te gaan spreken.

— Dood !... Ach, Jan, dan is mijn leven niets meer waard !

— Mijnheer, het is slechts een veronderstelling... Ik ga voort : Leeft het, dan ware het beter het voor enige tijd te laten waar het is, omdat mijnheer van Heverboom, die een kinderloos weduwnaar is, er wel voor zal zorgen.

— Gij kunt gelijk hebben, Jan, maar wie zal mij verzekeren dat het kind nog leeft en aldaar een behoorlijke opvoeding zal genieten ?

— Ik, mijnheer, en om dit alles te weten, vraag ik slechts drie dagen tijd.

— Aangenomen, sprak Polfriet, die reeds ondervonden had, dat zijn knecht zeer schrander en scherpzinnig was en niets beloofde, dat hij niet kon uitvoeren.

's Avonds waste Polfriet driemaal zijn gelaat en handen met het vocht, dat Jan had bereid en begaf zich ter rust.

Hoe groot was zijn verwondering, toen hij 's morgens opstond en in de spiegel keek... Polfriet was een struise kerel, niet onaangenaam van uiterlijk, maar bruin gebrand door de zon en met een aangezicht dat reeds gerimpeld was. Uitgedost als edelman, geleek hij een overheid, die verscheidene reizen naar warme landen had gedaan ; en nu, voor de spiegel staande, kende hij zichzelf niet meer. Gans zijn bruine tint was verdwenen, de rimpels van zijn aangezicht waren weg en zijn handen leken de fijne handen van een edelman, in één woord, hij was twintigmaal verjongd, en niemand zou nu in hem de dienaar van de heer van Cramshoeven hebben herkend.

Polfriet was opgetogen over de kunstgrepen en de bekwaam-

heid van zijn knecht, die hij aanstonds geluk wilde wensen.

Doch Jan was uitgegaan en keerde maar tegen de middag terug ; hij toonde zich in 't geheel niet verwonderd over de verandering, die zijn meester had ondergaan.

— Dit is, zegde hij, het natuurlijk gevolg van het gebruikt middel.

Mijnheer, vervolgde hij dan, ik ken Aalst als mijn broekzak, en ben reeds op zoek geweest.

— En weet gij iets, Jan ?

— Ja, mijnheer, het kind leeft.

— Dank zij God ! riep Polfriet.

— Verdere tijdingen heb ik niet kunnen inwinnen, doch wees verzekerd, dat drie dagen mij zullen voldoende zijn, om u al het mogelijke nieuws te brengen.

De derde dag was het reeds laat in de avond en de zon begon langzaam naar 't westen te dalen.

Polfriet wachtte Jan, op zijn kamer in een leunstoel gezeten en in gedachten verzonken.

Wat zou hij te Aalst aanvangen ?... Waken over het weeskind ? Zeker, maar dan ?... Zijn ongelukkige meester... Was hij dood of levend ? Schrikkelijk raadsel.

Terwijl de brave dienaar in deze donkere toestand enig licht zocht, stapte Jan Jokie binnen.

— Welnu, Jan, vroeg Polfriet, een stoel, die zich in zijn bereik bevond, bijschuivend, de drie dagen zijn voorbij, zijt gij van uw woord ?

— Mijnheer, ik weet reeds meer dan ik begeerde te weten, gaf Jan ten antwoord, terwijl hij zich neerzette. De eerste dag na onze afspraak begon ik rondom de tuin van het kasteel te dwalen ; ik zou gewenst hebben er de een of andere dienstknecht aan te treffen, maar niet een was er te zien. Ik besloot dan mij voor een uurtje te verwijderen, denkend dat er wellicht iemand in de tuin zou komen. Ik begaf mij door de dreef tot op de heerbaan, die ik volgde tot aan de aardeweg, die naar Erpe leidt. Aan de hoek van deze weg staat een kleine kroeg, genaamd « De Appel ». Ik trad deze binnen, ging op een bank zitten en vroeg een borrel brandewijn.

Alles was er smerig en vuil en een oude vrouw, die bezig was met spinnen, stond op om mij te bedienen. Het was echter of mijn goede engel mij ingegeven had in deze vuile kroeg te komen. Ik begon tegen de vrouw, die, na mij te hebben geriefd, haar spinnewiel opnieuw deed ronken, en van het schoon weer en de slechte tijd sprak. Ik bracht met opzet mijn gesprek op de heer van Heverboom, vragend of zij deze niet kende.

— Wel zeker, antwoordde zij, ken ik hem. Mijn zoon is de tuinman van zijn kasteel.

— Is deze heer zo goedaardig als men hem voorstelt, beste vrouw ?

— Ho, mijnheer, zie, dit is zonder voorgaande, want zonder te spreken van het goed, dat hij ons deed, behoeft men maar na te gaan de zorg, waarmede hij in zijn kasteel een kindje opkweekt, wiens ouders door de moedwilligheid van de Fransen omgebracht werden.

(Wordt vervolgd).